

## Nr 233.

Av herr **Gullberg**, *angående avlöningen för vagn- och stallförmän vid statens järnvägar.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 391, angående gemensamt lönesystem och lönereglering för postverket, telegrafverket, statens järnvägar och statens vattenfallsverk, föreslås vissa ändringar med avseende å tjänstemännens uppdelning i lönegrader.

Vagn- och stallförmän hava därvid blivit uppförda i 4:de lönegraden och verkstadsförmän i 5:te lönegraden.

Nu förhåller det sig så, att dessa förmän vid flera tillfällen gjort framställningar om att erhålla annan tjänsteställning än de nu innehava. Någon ändring däruti medför emellertid icke Kungl. Maj:ts förslag. Vagn- och stallförmän äro närmaste förmän under vagn- och lokmästare. Löneskillnaden mellan en vagnförmän och en vagnmästare skulle, om Kungl. Maj:ts förslag antoges, komma att utgöra 2,000 kronor per år. Vagnförmän anse sig hava samma utbildning som vagnmästare.

I många fall få vagnförmän utöva självständigt befäl vid stationer med avsevärt antal personal. Ofta få de som vikarierande för vagnmästare utföra dennes åligganden även å stationer, där vagnmästare finnes.

Skillnaden i avlöning mellan lokmästare och stallförmän är ännu större. Stallförmännen få likades utöva befäl över avsevärda personalstyrkor. Båda dessa förmänsgrupper skola även äga yrkesutbildning inom järnarbetarefacket. De måste även äga kunskap i ångpannans skötsel samt elektriska maskinerier.

I denna egenskap skola de utöva befäl över reparatörsgrupperna av vilka den ena, förste reparatörerna, i Kungl. Maj:ts förslag äro uppförda i 5:te lönegraden eller en lönegrad högre än vagn- och stallförmän. Med avseende å verkstadsförmännen så föreligger ovan angivna skäl med avseende å yrkesutbildning i ännu större omfattning.

De skola, innan de erhålla denna befattning, vara filare och kunna självständigt utföra reparationsarbeten å lokomotiv och vagnar samt

sedermåra i egeskap av förmån leda arbeten för reparationslag. De äro även förmån för reparatörsgrupperna. I Kungl. Maj:ts förslag äro de emellertid upptagna i samma lönegrad som förste reparatörer. Det synes emellertid, som om billigheten kunde kräva, att de som förmån vore placerade åtminstone en lönegrad högre än dessa. Med hänsyn till jämförliga befattningar vid statens järnvägars ban- och trafikavdelningar anse sig dessa förmån, vad vagn- och stallförmån vidkommer, hava avsevärt mera krävande arbeten än t. ex. konduktörer och stationsförmån.

Deras egeskap av arbetsledare är mera omfattande och den erforderliga utbildningen avsevärt högre. Verkstadsförmännen kunna icke anse sig tillfredsställda med samma löneställning som t. ex. banmästare.

Verklig arbetsglädje för dessa grupper kan sålunda ej vinnas med den löneställning de enligt Kungl. Maj:ts förslag erhålla.

Då nu en länge väntad lönereglering skall genomföras, borde denna medföra full rättvisa även med avseende på de olika tjänstemännens gruppering. Om så ej sker, har man ju annars att omedelbart motse förnyade framställningar i dessa avseenden. Med anledning av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen med anledning av Kungl. Maj:ts ifrågavarande proposition nr 391 måtte besluta, att vagn- och stallförmån vid statens järnvägar måtte uppföras i 5:te lönegraden och verkstadsförmån i 6:te lönegraden.

Stockholm den 6 maj 1919.

*Wilhelm Gullberg.*